

hverken betinget eller ubetinget, efter Beskaffenheden af den Forseelse, som han havde gjort sig skyldig i.

Men jeg maa dog herved bemærke, at ogsaa i dette Tilfælde formaaede han den fornærmede til at gaa i Forbøn for sig, idet den paagældende Mand, som han havde skrevet om, fik en Erstatning af ham paa 1,200 Kr., som han ellers ikke vilde have faaet, og udtalte sig for, at han ikke lagde nogen Vægt paa, at Johannes Hansen kom til at udstaa Straffen, saaledes at der heller ikke i dette Tilfælde er sket den fornærmede nogen Skade eller nogen Uret. Jeg mener, at jeg ved de Oplysninger, jeg her har givet, klart og tydeligt har vist, hvorledes dette Forhold hænger sammen, og ogsaa derigennem har besvaret det ærede Medlems Undren over, at den paagældende Mand ganske rolig kunde tage paa Jagtture.

Dog vil jeg til Slutning sige, fordi jeg ikke holder af at sige noget, der ikke kan staa fast, at for saa vidt det ærede Medlem har udtalt, at jeg har givet ham Udsættelse i 3 Aar 4 Maaneder — hvis det er det, det ærede Medlem har udtalt, saa kan det ærede Medlem have Ret, men hvis derimod det ærede Medlem har udtalt — og saaledes staa det for mig — at han har haft en Udsættelse af 3 Aar og 4 Maaneder, saa er det urigtigt. (*Zahle*: Jeg sagde: Udsættelse til Oktober 1908). Det vil jo vise sig af Rigsdagstidenden, hvad det er, det ærede Medlem har sagt, jeg har kun til Slutning ønsket at gøre denne Bemærkning, for at jeg ikke skulde blive misforstaaet med Hensyn til mine Udtalelser før om Tidens Beregning.

Jørgen Jensen: Den højtærede Justitsministers Omtale af „Braaskovgaard“ giver mig Anledning til et Par Ord, og for at fremme Forhandlingerne mener jeg at kunne nøjes med en kort Bemærkning. Tinget vil jo erindre, at allerede ved Sagens første Behandling ankede jeg over, at disse Arbejder udførtes ved privat Udbud, og naar jeg gjorde det, var det, fordi jeg mente, at de lokale Haandværkere derved ikke bleve ligestillede med de store Hovedstadsfirmaer, som i saa Tilfælde fik Arbejdet. Da jeg erfarede, at Arbejdet var udbudt — det var sket tidligere, end jeg havde ventet —, henvendte jeg mig til det Firma, der havde faaet Arbejdet, og anmodede om, at der fra dettes Side maatte blive givet Egnens Haandværkere Adgang til at faa Del i det. Det er mig bekendt, at de fik Adgang til at indgive Tilbud;

men jeg maa rigtignok sige, at naar de ikke fik Arbejdet, ligger det vistnok i, at den Repræsentant, Firmaet sendte der over, førte Forhandlingerne paa en saa uheldig Maade, at de ikke kunde faa Arbejdet. Da Egnens Haandværkere saaledes ikke fik Arbejdet, var det mig om at gøre, at de dog kunde faa nogen Erstatning for den Tidsspilde og de Rejseudgifter o.s.v., de havde haft. Jeg kan være vel tilfreds med den ærede Ordførers Udtalelser om dette Punkt, men jeg beklager, at den højtærede Justitsminister stiller sig lidt mere betænkelig deroverfor. Jeg maa da erindre om, at det var ikke efter frit Valg, disse Haandværkere gavede Tilbud om Arbejdet under Konkurrencen, men efter Anmodning af Overværgeraadet, og det fremgik af Justitsministerens Udtalelser, at Justitsministeriet var vidende herom. Jeg beder derfor om, at dette Spørgsmaal maa blive overvejet og afgjort paa en forsvarlig Maade. Jeg takker den højtærede Justitsminister for hans Udtalelse om, at de lokale Haandværkere ville blive sikrede Betaling for deres Arbejde, hvad jeg har interesseret mig for, og det glæder mig, at det, efter hvad Justitsministeren har sagt, er lykkedes.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal blot gøre den korte Bemærkning, at det fra første Færd var Meningen med denne Sag, at de lokale Haandværkere skulde have Lejlighed til at gøre Tilbud. Det fremgaar af den Korrespondance, der er ført om Sagen, at det var Hensigten, at de skulde have Lejlighed dertil, lige til Spørgsmaalet opstod om Summens Nedsættelse, idet jeg da, hvis jeg skulde komme igennem med Sagen, var nødt til at kræve at blive stillet frit.

Jensen-Sønderup: Jeg vil allerførst gøre et Par korte Bemærkninger til det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen), som i Gaar havde Ordet angaaende den af Underudvalget afgivne Beretning vedrørende Spørgsmaalet om „Braaskovgaard“. Det ærede Medlem fandt, at jeg i min Fremstilling havde givet det Udseende af, at det var Spørgsmaalet om nogle bomkantede Bræder, der havde været særlig fremtrædende under Finanslovens første Behandling, ja, at jeg endogsaa skulde have udtalt mig, som om jeg mente, at det havde været det centrale, det vigtigste i hele Sagen under Finanslovens Behandling. Det ærede Medlem har aldeles ingen Ret til at drage den Slutning af mine Udtalelser. Jeg begyndte med at gøre opmærksom paa, at Under-